

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/97/2015
Identifikačné číslo spisu: 6912010926
Dátum vydania rozhodnutia: 11.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6912010926.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Y. F. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11. februára 2016 v Bratislave dovolanie obvineného Y. F. podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Evy Bornayovej, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. januára 2014, sp. zn. 3 To 141/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Y. F. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 uznal obvineného Y. F. za vinného v bode 1/ rozsudku zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a v bode 2/ rozsudku z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ od presne nezisteného dňa v máji roku 2009 do 20. augusta 2012 v V. v maringotke, v Q. na H. ulici v ubytovni a v C. F. v rodinnom dome č. XXX, kde býval spoločne so svojou družkou E. C., túto pod vplyvom alkoholických nápojov takmer každý deň fyzicky napádal tak, že ju opakovane bil päšťou do hlavy a do celého tela, taktiež ju kopal, fackal, bil ju dreveným klátikom ako aj železnou tyčkou po tele, ťahal ju za vlasy, pričom sa jej vyhrážal zabitím a urážal ju, že je hnusná kurva a často ju nútil, aby spala na zemi pri posteli, pričom naposledy 20. augusta 2012 asi o 22.30 h v C. F., v rodinnom dome č. XXX po predchádzajúcich nadávkach ju bil päšťami do hlavy a po tele a keď sa bránila, kopal ju do chrbta a do oblasti ľadvín a potom ju vyhnal z domu, čím jej spôsobil pomliaždenia hlavy a ľavého predlaktia s predbežnou dobou liečenia 14 dní,

2/ dňa 3. decembra 2010 v C. R. v predajni nábytku E. S., prostredníctvom obchodného zástupcu, uzavrel zmluvu o pôžičke č. 1123830985 so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. Kežmarok, za účelom kúpiť kuchynské zostavy v hodnote 999,90 Eur s tým, že ju splatí v 15. mesačných splátkach po 54,31 Eur, pričom predložil potvrdenie o zamestnaní od K. E. z M. s tým, že má mesačný

príjem vo výške 400 Eur, hoci v tej dobe bol nezamestnaný, pričom dosiaľ uhradil len jednu splátku v sume 54,31 Eur a ďalšie splátky napriek výzvam dosiaľ neuhradil, čím spôsobil spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s. Kežmarok škodu vo výške 1 163,88 Eur.

Okresný súd obvinenému za to uložil podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného zaradil na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota z 20. decembra 2012, sp. zn. 3 T 252/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2013, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. vo výmere 1 (jeden) rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obvinenému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť uhradiť poškodenej spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., škodu vo výške 760,52 Eur.

Obvinený, jeho obhajca a prokurátor Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota sa vzdali práva podať odvolanie, preto rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 nadobudol vyhlásením právoplatnosť.

Na základe návrhu obvineného na povolenie obnovy konania Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 22. augusta 2013, sp. zn. 4 Nt 5/2013 podľa § 394 ods. 1, § 400 ods. 1 Tr. por. povolil obnovu konania v časti výroku o treste. Vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Následne bol obvinený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota z 24. októbra 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 odsúdený podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obvineného zaradil na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota z 20. decembra 2012, právoplatný 11. januára 2013, sp. zn. 3 T 252/2012 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. súd uložil obvinenému ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Zároveň obvineného podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal nahradiť poškodenej Consumer Finance Holding, a. s. škodu vo výške 760, 52 €.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 8. januára 2014, sp. zn. 3 To 141/2013 podľa § 319 Tr. por. odvolanie zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený 3. decembra 2014 dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 3. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 3/2015 podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

odmietol.

Následne obvinený podal sám, ako aj prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Evy Bornayovej, proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 a rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota z 24. októbra 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. januára 2014, sp. zn. 3 To 141/2013 ďalšie dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/, písm. m/ Tr. por., teda s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3.

V dovolaní namietol nevypočutie svedkyne - družky E. C. napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní navrhol tento dôkaz vykonať. Tým bola zmarená možnosť preukázať jeho nevinu. Poukázal na znalecký posudok znalcov MUDr. Zuzany Shinwariovej a MUDr. Andrey Tiborovej z 31. novembra 2012, podľa ktorého sa u jeho družky neprejavujú príznaky syndrómu týranej osoby, pričom nemožno vylúčiť jej sklon ku skresľovaniu výpovede. Viacerí vypočutí svedkovia vypovedali, že u poškodenej nevideli žiadne stopy po bití. Súd preto použil nesprávnu kvalifikáciu trestného činu, keď ho uznal za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., hoci skutok nespáchal. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Skutok pod bodom 2/ nespáchal, pretože je negramotný a nevedel, čo podpisuje. Súd sa dostatočne nezaoberal výpoveďami jednotlivých svedkov, pričom Y. C. z Q. a ďalší svedok, ktorý ho doprevádzal, vypočutí neboli. Nakoľko sú pochybnosti o spáchaní skutkov pod bodmi 1/ a 2/, mala byť aplikovaná zásada „in dubio pro reo“. Odsúdený bol na základe vynúteného priznania, opakoval iba slová vtedajšieho obhajcu, s ktorými sa nestotožňoval. Súčasne namietol nezistenie poľahčujúcej okolnosti, aj keď od počiatku napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom (§ 36 písm. n/ Tr. zák.), súd tiež neprihliadol na správu z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici, podľa ktorej bol niekoľkokrát disciplinárne odmenený. V dôsledku nesprávnych záverov súdu mu bol uložený neprímerane vysoký trest.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. m/ Tr. por. odôvodnil nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011.

Dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodov dovolania podľa § 371 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že rozsudkami okresného súdu a uznesením krajského súdu bol porušený zákon, zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 vo výrokoch o vine a treste, ako aj rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota z 24. októbra 2013, sp. zn. 3 T 266/2012 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. januára 2014, sp. zn. 3 To 141/2013 a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota, ktorý poukázal na vyhlásenie obvineného o vine, v dôsledku čoho súd nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov. Vina obvineného však bola v prípravnom konaní preukázaná viacerými svedkami, ktorí potvrdili výpoveď poškodenej. Podľa znaleckého posudku bolo u poškodenej zistené vnútorné napätie, prežívanie strachu a úzkosti, pričom chorobný podklad k skresľovaniu výpovede zistený nebol. Spáchanie skutku podporujú aj lekárske správy poškodenej. Obvinený s ohľadom na svoje vyhlásenie mohol napadnúť rozhodnutie vo výroku o vine iba podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Porušenie práva na obhajobu pritom nenamietal. Obvinenému bol uložený trest na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorý považoval za správny a zákonný. Dovolaciemu súdu preto navrhol dovolanie zamietnuť.

Obvinený reagoval na vyjadrenie prokurátora podaním, v ktorom uviedol, že okrem iného apeloval na porušenie práva na obhajobu, pretože ustanovený obhajca ním manipuloval. Návrh na povolenie obnovy konania podal aj do viny, pričom v tejto časti súd návrh zamietol a nevezal do úvahy navrhované dôkazy.

Prihliadol iba na svedkov, s ktorými mal v minulosti konflikt. Poškodená sa priznala, že ku skutku vypovedala nepravdivo. Ak by sa mohol vyjadriť a konfrontovať svedkov i poškodenú, preukázal by, že sa skutok nestal tak, ako je uvedené v obžalobe. Dovolací súd požiadal o prehodnotenie jeho žiadosti o dovolanie.

K dovolaniu sa vyjadrila aj poškodená s tým, že v prípravnom konaní vypovedala nepravdivo. Obvineného chcela iba nastrašiť. Požiadala o obnovenie pojednávania, kde by uviedla okolnosti v súlade so skutočnosťou.

Najvyšší súd ako súd dovolací skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným Y. F. prostredníctvom obhajkyne, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Rimavská Sobota, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť odvolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený predovšetkým namietol nevykonanie dôkazov a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci.

V tejto súvislosti najvyšší súd opätovne (predchádzajúce uznesenie najvyššieho súdu z 3. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 3/2015) poukazuje na priebeh konania, keď obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 17. januára 2013, po podrobnom poučení o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 4 Tr. por., priznal vinu a spáchanie skutkov a svoje konanie oľutoval. Následne predsedníčka senátu položila obvinenému otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Tr. por., na ktoré obvinený odpovedal v súlade so zákonom kladne. Prokurátor a obhajca obvineného navrhli vyhlásenie obvineného prijať, preto súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. vyhlásenie prijal a dokazovanie ohľadne skutkov nevykonal. Po vyhlásení rozsudku a poučení o opravnom prostriedku sa obvinený, jeho obhajca a prokurátor vzdali práva na podanie odvolania, v čoho dôsledku okresný súd vyhotovil skrátené rozhodnutie bez odôvodnenia.

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením z 22. augusta 2013, sp. zn. 4 Nt 5/2013, z dôvodu aplikácie asperačnej zásady pri ukladaní trestu, povolil obnovu konania v časti výroku o treste. Súd návrh vo zvyšnej časti týkajúcej sa viny zamietol, pretože nezistil nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme. Vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie nadobudlo v ten istý deň právoplatnosť, t. j. nebolo napadnuté riadnym opravným prostriedkom, okresný súd mohol v rámci obnoveného konania rozhodovať iba o výroku o treste a s ním súvisiacich výrokoch. Z tohto dôvodu rovnako najvyšší súd nemá oprávnenie preskúmať rozhodnutia súdov nižšieho stupňa vo vzťahu k vine obvineného. V tejto časti je potom dovolanie obvineného neprípustné. Súčasne je potrebné pripomenúť, že dovolací súd by ani nemohol skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, prípadne hodnotiť dôkazy. To znamená, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Nakoľko obvinený urobil vyhlásenie o vine a v tejto časti nebola povolená obnova konania, dovolací súd je vo výroku o vine viazaný rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 17. januára 2013, sp. zn. 3 T 266/2012. Aj keď obvinený napadol uvedený rozsudok, tento nemôže byť v súčasnosti predmetom prieskumu dovolacieho súdu, ktorý rozhoduje už o rozhodnutiach vydaných po povolení obnovy konania.

Pokiaľ ide o tvrdenia obvineného o vynútenom priznaní, týmito sa podrobne zaoberal najvyšší súd v uznesení z 3. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 3/2015. Dovolací súd sa s tam uvedenou argumentáciou plne stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Vo vzťahu k uloženému súhrnnému trestu nezistil dovolací súd žiadne pochybenie, keď súd prvého stupňa uložil obvinenému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby za zločin podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., t. j. za najprísnejší z trestných činov. Trest teda nebol uložený mimo zákonom ustanovenej sadzby, ani v rozpore s nálezom ústavného súdu.

Obvinený sa taktiež domáhal prihliadnutia na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. por., keďže napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že ani prípadné pochybenie pri zisťovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností by nemalo vplyv na výšku a zákonnosť uloženého trestu, pretože v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. sa pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností znižuje horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu. Keďže obvinenému bol uložený trest na dolnej hranici trestnej sadzby, zníženie hornej hranice by výšku trestu nezmenilo.

Rovnako nie je v súlade so skutočnosťou, že súd prvého stupňa nevezal do úvahy správy z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu a výmery trestu súd prihliadol komplexne aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, pričom vychádzal i z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica z 11. októbra 2013 nachádzajúcim sa na č. l. 323. V rozpore s tvrdeniami obvineného sa však v správe uvádza, že disciplinárne odmenený ani potrestaný nebol. Iná správa preukazujúca uloženie disciplinárnych odmien v spise založená nie je.

Obvinený v dovolaní uviedol aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. m/ Tr. por., ktorý odôvodnil iba poukazom na nález ústavného súdu. Uvedený dovolací dôvod je možné namietať v prípade, ak generálny prokurátor pred podaním obžaloby zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora. V predmetnej trestnej veci také rozhodnutie vydané nebolo. Vzhľadom na to, že v dovolaní absentovala ďalšia argumentácia, z ktorej by sa dal dovolací dôvod posúdiť podľa obsahu, najvyšší súd sa touto námietkou nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie obvineného Y. F. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.